

Hoofdstuk 1

Mijn viool en ik zijn onafscheidelijk. Ah, dat moment dat ik de ronding van het hout tegen mijn hals zet! Even laat ik de vingers van mijn linkerhand boven de snaren hangen, ik hef de strijkstok ...

Terwijl ik de melodie door mijn hoofd laat spelen, wacht ik één maat af. Het ritme lijkt mijn vingers te doen trillen van verlangen om de eerste noot te spelen.

Dan is daar eindelijk de ontlading als mijn strijkstok langs de snaren glijdt en de viool haar warme klanken doet horen.

Ik laat me meevoeren door de muziek. Allegretto, licht en levendig, daarna steeds vrolijker. Allegro! Lichtvoetig danst de melodie door de kamer en ik dans mee.

Mijn leven was 29 jaar één prachtig violmuziekstuk. Vol van vreugde. Natuurlijk werden de gedeeltes in allegro afgewisseld door andante, maar de vrolijkheid overheerste altijd. Ik genoot voor honderd procent van alles wat het leven me te bieden had. En dat was heel veel!

Laat ik het even opsommen:

Michiel, mijn stoere man. Nog steeds kan mijn hart een slag overslaan als ik hem zie.

Onze tweejarige zoon Bart, op wie ik vanaf de dag van zijn geboorte smoorverliefd ben.

De reizen naar Finland en Mexico. Vorig jaar trokken we wel vier weken lang door Japan.

De wandelingen die we maakten door de Nederlandse polders en

duingebieden, en de trektochten in de Dolomieten van berghut naar berghut.

De etentjes in Turkse, Marokkaanse, Pakistaanse en nog veel meer restaurants waar we de internationale keuken leerden kennen. En niet te vergeten het plezier dat we hadden als we thuis die gerechten na probeerden te maken, waar we eerlijk gezegd best goed in slaagden.

En om het lijstje van zegeningen af te sluiten, last but not least: het ongelooflijke genot dat ik voelde zodra ik mijn viool oppakte en me mee liet voeren door de prachtigste melodieën!

Ja, mijn leven was echt fantastisch.

Natuurlijk kende het ook kleine minpunten, maar wie heeft die niet? Bovendien lukte het me prima om daarmee te dealen.

Ik kon uit de grond van mijn hart zeggen dat ik jarenlang genóót van elke dag. Het leven was één groot muziekstuk waarin ik van de eerste tot de laatste noot enthousiast mijn partij meespeelde.

Tot die dag in juni.

Het was heerlijk zacht zomerweer. Ik was bij een vriendin op de koffie.

Op die zesde juni gebeurde het. Zonder enige waarschuwing vooraf.

Om kwart voor twaalf stopte de muziek.

‘Moet je zien!’ Ik wees naar mijn mok die boven op mijn dikke buik danste.

Op de eerste vrije morgen van mijn zwangerschapsverlof was ik bij Joy op bezoek. Jarenlang hadden we bij elkaar in de klas gezeten en we waren vriendinnen van elkaar geworden. Na de havo spraken we ongeveer eens in de twee maanden met elkaar af en dat was steeds zo gebleven, ook tijdens mijn conservatoriumtijd en daarna. Vaker hoefde van mij niet, ik had immers mijn beste vriendin

Willemieke met wie ik lief en leed deelde. Maar Willemieke was vorig jaar getrouwd en naar Canada verhuisd. Sinds die tijd sprak ik wat meer met Joy af.

Joy en ik leken niets op elkaar. Zij was klein en tener, had donker haar dat wat sprietig rond haar gezicht hing. Ik was vrij lang, had een dikke bos blond haar die ik meestal in een paardenstaart droeg. Als we samen aan het praten waren, sprong Joy vaak van het ene naar het andere onderwerp. Ik kon me daar weleens aan ergeren, maar gaf mezelf dan meteen op mijn kop. Kom op zeg, niet iedereen is hetzelfde. Joy was Joy, gewoon een gezellige vriendin. We kletsten flink wat af en konden om dezelfde dingen in een deuk liggen.

Die beruchte morgen in juni zaten we om een uur of halfelf aan de koffie. Pontificaal had ik mijn mok op mijn achtmaandenbuik gezet.

‘Moet je kijken’, lachte ik, ‘zodra ik zit, komt Fientje in beweging. Wow, weer zo’n trap!’

Natuurlijk gebruikte ik zomaar een naam, ik zou nooit de naam van onze dochter verklappen.

Joy grinnikte. ‘Ze gaat later vast op meidenvoetbal.’

‘Wie weet.’ Ik pakte mijn mok en nam een slokje koffie. ‘Van mij mag ze over twee weken geboren worden, ik ben er wel een beetje klaar mee. Lig ik op bed en wil ik lekker gaan slapen, is mevrouw klaarwakker. Afgelopen nacht lag ik met mijn buik tegen Michiel aan. Ze ging zo tekeer dat hij de trappen tegen zijn rug voelde!’

Joy lachte. ‘Hoort erbij, hè? Nog even volhouden. Hoe was je laatste controle?’

‘Perfect. Fientje groeit als kool. En hoe was het bij jou?’

‘Hm.’ Joy vertrok haar gezicht. Even streek ze over haar buik. ‘Met Pukkie gaat het best, maar mijn bloeddruk is aan de hoge kant.’

Niet gevaarlijk hoor, maar wel om in de gaten te houden. Ik ben tenslotte pas vier maanden zwanger.'

'Niet te veel snoepen, dat jaagt je bloeddruk omhoog.' Breed grijnzend pakte ik een tweede roomsoes van de schaal, in de wetenschap dat ik het kon hebben. Mijn bloeddruk was perfect en ook mijn gewicht was prima. Zonder wroeging had ik zelfs een derde soes kunnen nemen, maar die liet ik uit goed fatsoen toch maar op de schaal liggen. De laatste tijd had ik al genoeg lekkers op. Twee dagen geleden zaten Michiel en ik nog bij Akropolis ... 'We zijn eergisteren uit eten geweest ter ere van onze trouwdag. Mijn schoonmoeder paste op Bart, dus wij hadden heerlijk een avondje voor onszelf bij de Griek, en ...'

'Mama!' Mijn lieve jochie had blijkbaar zijn naam gehoord. Prompt stopte ik met mijn verhaal en keek naar hem. Hoe hij zijn dikke luierachterwerk omhoog deed en op kromme beentjes naar me toe kwam lopen.

'Mama!' Hij sloeg zijn armen om me heen en legde zijn hoofdje tegen mijn buik. Ik aaide zijn mollige peuterrugje en ging met mijn hand over zijn blonde stekelhaartjes. Bijna direct maakte hij zich alweer los en riep 'Pelen!' Met een plof liet hij zich op de vloer naast Joys zoontje zakken en liet een duploauto rondrijden. 'Wroem wroem!'

Levi, die ook twee jaar was, echode met de hijskraan: 'Wroem wroem!'

Met plezier keek ik naar de twee jongetjes. Joy verwoordde wat ik dacht: 'Ze zijn leuk samen, hè?'

'Zeker weten.' Glimlachend duwde ik tegen een voetje van ons kleine meisje dat opnieuw tegen mijn buikwand traptte. 'Pff, wat een druk ding ...'

'Lekker levendig is ze. Leuk toch? Mijn Pukkie en jouw Fientje worden vast goeie vrienden, net als wij en de jongens. Je zal het zien.'

‘Ja, wie weet.’ Even was ik in Toronto, zag hoe Willemieke de wieg voor haar eerste kindje gereedmaakte dat ze net als Joy over vijf maanden verwachtte. Gisteren had ze gebeld, verteld dat ze prachtige broderiestof op de kop had getikt voor het hemeltje dat ze zelf wilde maken.

‘Ben jij nu klaar met alles voor de bevalling?’

Ik knipperde met mijn ogen, belandde weer op de bank in Joys kamer.

‘Yep. De kast ligt vol. Babykleertjes, rompers, luiers ...’ Ik rolde met mijn ogen. ‘Zés pakken, ze waren in de aanbieding, dus ik kan voorlopig vooruit.’

‘Waarom geen tien?’ grinnikte Joy.

Ik zwaaide met mijn hand. ‘Ruimtegebrek. O ja, en gisteren heeft Michiel de klossen alvast onder het bed gezet. “Het kan maar beter gebeurd zijn”, zei hij.’

‘Gelijk heeft-ie.’ Op het geluid van een ringtone pakte ze haar telefoon van de kast. ‘Momentje.’

Met de telefoon tegen haar oor verdween ze naar de gang. ‘Ha mam.’

De rest hoorde ik niet meer, ik bleef bij Michiel hangen. Mijn man had alles zo graag onder controle, het liefst had hij het bed al weken eerder verhoogd, maar daar had ik een stokje voor gestoken.

‘Hallo, ik wil niet maandenlang in en uit ons bed hoeven te springen!’

Hij moest daarom lachen. ‘Je doet alsof die klossen metershoog zijn.’ Hij mat de afstand tussen zijn handen. ‘Ze zijn hooguit dertig centimeter.’

Toch had hij zijn geduld weten te bewaren en ze er gisteren pas onder gezet.

Mijn Michiel was een geweldige vent.

Afgelopen zaterdag vierden we ons vierjarig huwelijk. Nog geen dag had ik spijt gehad dat ik met hem was getrouwd. Hij was op en top betrouwbaar, regelde onze administratie en financiën vlekkeloos, organiseerde alle dingen ruim van tevoren, en verraste me keer op keer met een bloemetje of een romantisch uitje, zoals bijvoorbeeld naar een concert van het Philharmonisch Orkest. Net als ik, hield hij van muziek. Het was zelfs op een muziekvond dat we elkaar voor het eerst ontmoetten. In gedachten ging ik terug ...

Verschrikkelijk zenuwachtig was ik. Na vier jaar klassiek viool gestudeerd te hebben aan het conservatorium mocht ik tijdens mijn eindpresentatie laten horen wat ik uit mijn viool kon halen. Er zat aardig wat publiek in de zaal. Mijn vader en moeder en drie jaar jongere zus Clarice, een oom en tante en mijn vriendinnen Willemieke en Joy waren aanwezig. Verder wat studiegenoten en uiteraard de examencommissie, maar ook was er een tiental onbekende mensen op dit gratis concert afgekomen. Het groezemoes kalmeerde me niet, maar maakte me juist extra gespannen. Eindelijk was het moment daar dat ik in mijn zwarte, lange jurk naar voren mocht lopen en op de stoel vooraan plaats mocht nemen. Nadat ik nogmaals kort mijn snaren had gestemd, concentreerde ik me op de eerste noten. Ik voelde de adrenaline door mijn lijf jagen. Als het maar goed ging ... Als ik nu maar geen fouten maakte in het moeilijke middengedeelte van die sonate van Mozart. Ik had me voor niets zorgen gemaakt. Vanaf de allereerste tonen vloeide de spanning uit me weg. De melodie trok me mee, nam me gevangen. Het was niet meer ik die de noten speelde, maar de muziek zélf bracht me in vervoering. Ik voelde dat de mensen in de zaal gegrepen werden. De muziek lééfde.

Ik speelde sonates van Mozart, Beethoven en Schubert. Toen aan het eind van mijn presentatie de laatste klanken wegstierven, liet ik mijn viool op mijn schoot zakken. Een enthousiast applaus weerklonk. Ik nam het dankbaar in ontvangst en knikte het publiek vriendelijk toe, maar vanbinnen voelde ik me opeens leegstromen. Alsof ik alles had gegeven en zelfs nog meer dan dat.

Mijn blik dwaalde over de nog steeds klappende mensen heen en bleef steken bij de derde rij, waar Willemieke zat. Als een bakende midden van onrustige golven glimlachte ze naar me en stak haar duim omhoog. Met haar mond vormde ze een woord: 'Mooi.'

Ik werd er warm van. Willemieke was zo eerlijk als goud, ze meende altijd wat ze zei. Zelf had ik het ook gedacht, maar nu wist ik het zeker: mijn spel was goed geweest.

Stoelpoten krasten over het linoleum, geschuifel van voeten naar de bar, gepraat en gelach. Ik borg mijn viool op in de kist, zette hem op een veilige plek en liep naar mijn ouders en zus. Ze prezen mijn spel volmondig, alleen een beetje te luid naar mijn zin.

Nadat nog wat andere mensen me aangesproken hadden, sloeg mijn studiegenoot Rick opeens zijn arm om me heen en voerde me mee naar de zijkant van de zaal.

'Goed gespeeld, Marjon!'

Hij gebaarde naar een lange man met donkerblond kort haar dat in een stoer vierkant model geknipt was. Heette zoiets niet een blockhead? Het viel me op dat hij er keurig uitzag in zijn witte overhemd boven een mooie spijkerbroek.

'Mijn neef. Michiel Heybrink.'

Twee helderblauwe ogen keken me belangstellend aan. Wat een leuke vent! We gaven elkaar een hand. Ik voelde dat ik hem maar een raar, slap handje gaf, dat ook nog eens flink trilde door de inspanning van het afgelopen uur. Hopelijk viel het hem niet op.

'Marjon, ik haal een drankje voor je. Jus?' vroeg Rick.

‘Graag.’

‘En jij, Michiel?’

‘Doe voor mij maar hetzelfde.’

Ik leunde tegen de muur achter me. Het was heerlijk om de koelte tegen mijn rug te voelen. Langzaam kwam ik weer een beetje tot mezelf, maar toen ik het glas van Rick aanpakte, zag ik dat mijn hand nog steeds trilde.

Rick scheen niets te merken. Druk praatte hij over een moeilijke passage uit Mozarts sonate, die ik overigens foutloos had gespeeld, en vertelde dat de cellopartij daar ook behoorlijk lastig was. Michiel keek me met een rustige blik aan en zei tussen Ricks continue geklets door:

‘Zal ik je glas even neerzetten op de statafel daar verderop?’

Dankbaar knikte ik hem toe. Onverstoorbaar sprong Rick over naar zijn eigen eindpresentatie waar hij vorige week met een acht voor geslaagd was.

Midden in Ricks nieuwe verhaal wendde Michiel zich tot mij.

‘Wat ga jij hierna doen? Ga je verder met je master? Net als Rick?’

‘Nee hoor, dat ben ik niet van plan.’ Even aarzelde ik. Zou ik hem over mijn liefste wens vertellen?

Rick was me voor. ‘Marjon gaat optreden. Als eerste violist.’

Zachtjes begon ik: ‘Ja, dat zou ik graag willen. In een orkest. Maar er zijn heel weinig vacatures. De kans dat ik erin kom, is niet groot.’

‘Zeg nooit nooit’, lachte Rick. ‘Veel oefenen, veel optreden in kleine kring ...’

Jaja, dat wist ik allemaal wel. Ik haalde mijn schouders op. ‘Voorlopig ga ik lesgeven op de muziekschool.’

Het geroezemoes verstomde toen de mensen van de examencommissie klaar waren met hun bespreking en naar voren liepen om hun eindoordeel bekend te maken. Ik friemelde met mijn vingers.

Nu ging het komen. Zelf had ik best een goed gevoel over mijn spel, maar misschien wisten zij punten te benoemen waar ik minder op gelet had?

Ik voelde het bloed in mijn oren suizen terwijl ik de woorden van hun lippen las. Op hun gemak bespraken ze techniek, timbre en nog meer onderdelen van mijn spel. Ik wiebelde op mijn tenen. Wanneer kwam nu de uitslag? Het kon me niet snel genoeg gaan. Eindelijk was het zover en maakten ze mijn eindcijfer bekend. Ik kon mijn oren niet geloven.

Een negen!

Mijn wangen gloeiden nog toen iedereen me kwam feliciteren. Ik kreeg dikke zoenen van mijn familie, van Joy en van Rick. Een knuffel van Willemieke met een welgemeend: 'Het was prachtig, Jon!'

Een handdruk van de anderen. Vanuit mijn ooghoek zag ik Michiel iets achterafstaan. Hij wachtte het ogenblik af dat iedereen geweest was en weer druk met elkaar aan de praat ging. Pas toen kwam hij naar me toe en feliciteerde me met een stevige handdruk. Hield hij mijn hand langer vast dan normaal? Of ging mijn fantasie met mij aan de loop? Toch kon ik me er niet in vergissen dat zijn blik duidelijk van mijn ogen naar mijn haar gleed en vandaar naar mijn lippen, om weer terug te komen bij mijn ogen. Ik ben niet gauw verlegen, maar op dat moment was ik dat wel.

Zijn stem klonk oprecht en opeens heel vertrouwelijk. 'Optreden als violiste, dat moet je lukken. Strek je ernaar uit. Jij kan de mensen iets heel moois meegeven.'

Ik wist niet wat ik moest zeggen, liet alleen een stuntelig 'dank je' uit mijn mond komen. Hij bleef me glimlachend aankijken, tot hij zich omdraaide en van me wegliep. Even later kwam hij terug met een schaal vol hapjes.

'Dat heb je wel verdiend na je prachtige spel.'

Het smaakte onverwacht heerlijk.

‘Goeie sushi, hè? Waarschijnlijk niet zomaar uit de supermarkt, maar regelrecht van een Japans restaurant afkomstig.’

O ja? Daar had ik nog niet bij stilgestaan. Aandachtig proefde ik de rijst met zalm. ‘Echt lekker.’

Met een vragende blik gebaarde hij naar mijn jus d’orange.

Ik knikte en nam het volle glas van hem aan. Nu kon ik het makkelijk zonder trillen vasthouden. Maar toen de blik van Michiels heldere ogen steeds op mij gericht bleef, werd ik me ineens bewust van een heel ander soort trilling die door mijn hele lichaam leek te gaan. En die werd nog heviger toen hij bij het afscheid om mijn telefoonnummer vroeg.

De dagen erna appten we een paar keer en diezelfde week nog maakte hij een afspraak om samen uit eten te gaan in een Japans restaurant. Op zijn aanbeveling koos ik net als hij *ramen*, een Japanse soep vol met groenten. Ik genoot van het onbekende eten, maar nog meer genoot ik van zijn gezelschap. Vanaf de eerste minuut konden we werkelijk over alles praten. Over muziek, over zijn werk als stedenbouwkundige, over de reizen die we gemaakt hadden en die we ooit nog hoopten te ondernemen, over onze familie. Zelfs spraken we over het geloof. Vooral Michiel deed dat eigenlijk. Ikzelf vind het best moeilijk om over zulke persoonlijke dingen te praten. Hij vertelde dat hij elke morgen iets vroeger opstond om te bidden en uit de Bijbel te lezen. Geweldig vond ik dat. Zelf probeerde ik dit ook vaak, maar het mislukte me net zoveel keren; mijn bed was ’s morgens nog zo lekker warm. Ik schaamde me om dat met hem te delen en hield mijn mond daarover. Wel knikte ik toen hij vertelde dat hij zich zo vaak de mist in voelde gaan, maar dat hij toch diep in zijn hart wenste dat God de grootste plaats in zijn leven zou innemen. Ja, dat wilde ik ook! Echt waar. Alleen jammer dat ik er steeds zo in faalde ...

Tijdens dat eerste etentje stelde Michiel voor om samen wandeltochten te gaan maken. De maanden daarna liepen we een paar keer in de duinen bij Wassenaar en bij de Amsterdamse Waterleidingduinen, we wandelden door de weilanden van de Alblasserwaard en in de bossen op de Veluwe. Ook bezochten we het Utrechtse museum Van Speeldoos tot Pierement, kasteel Doorwerth en nog veel meer leuke plekken. En we praatten en praatten. Door dit alles ontwikkelde zich een goede band tussen ons. Ik leerde Michiel kennen als een integer persoon, correct, zorgzaam, en bovendien vol enthousiasme en plezier. Ik ging van hem houden en zag aan de lichtjes in zijn ogen dat dit wederzijds was. Na verloop van tijd sprak hij dit ook uit en vertelde hij dat hij van me hield. We voelden dat we helemaal bij elkaar hoorden en het leek of dit nooit anders was geweest. Na drie jaar – ik was inmiddels vijfentwintig – trouwden we.

In de vier jaren die daarop volgden werd onze liefde alleen maar dieper en rijker. We genoten van alle dingen die we samen deden, maar vooral van elkaar. En we waren het er helemaal mee eens toen Willemieke met een grote zak felgekleurde snoepjes aan kwam zetten en daarbij zei: ‘M&M, een superstel!’

‘Had jij daar ook last van?’

Ik schrok op en werd me ervan bewust dat Joy me vragend aankweek. Ze moest haar telefoongesprek inmiddels beëindigd hebben en zat weer tegenover me.

‘Eh, last?’

‘Ja, van die zwangerschapskwalen? Soms moet ik midden in mijn Bijbelverhaal naar het toilet rennen. Dat is zo vervelend, zeker met

die kleuters. En 's avonds ben ik echt versleten. Jij zeker ook toen je nog werkte?’

Ik wuifde het meteen weg. ‘Ik was niet zo moe, hoor. Als je langs mijn kamer liep, kon je me toch altijd achter mijn bureau zien zitten? Veel rustiger werk dan kleuterjuf. Haha, had je ook maar secretaresse moeten worden!’

Joy lachte even mee, maar vroeg daarna direct verder. ‘En 's avonds? Dan ben je toch wel moe? Jij hebt net zo'n drukke peuter als ik, maar daarnaast ook nog eens je vioolstudie en straks dat concert samen met Rick ...’

‘Klopt. Maar eerlijk gezegd ...’ Ik veerde een stukje omhoog. ‘Eigenlijk heb ik alles best goed op een rijtje. Ik heb expres zo lang mogelijk doorgewerkt, ook op de muziekschool. Nu kan ik nog vier weken relaxen voor de baby er is en ...’

‘Of twee weken, als ze eerder komt’, onderbrak Joy me.

‘Oké, of twee weken’, beaamde ik. ‘Dat zou inderdaad mazzel zijn. Maar ik wilde zeggen dat de planning perfect is. Na de bevalling heb ik nog een poos vrij voor ik weer aan de slag moet. Stel dat Fientje pas over zés weken komt, dan heb ik nog tweeëneenhalve maand tijd om te studeren voor dat concert. Super toch?’

‘Zeker. Leuk voor je, dat je nu eindelijk een concert mag geven!’

‘Dat kun je wel zeggen. VÍér zelfs.’

Joy stond op uit haar stoel. ‘Sorry, ik vergeet je helemaal een tweede bak koffie te geven. Je lust toch nog wel?’

‘Graag.’

Terwijl Joy naar de keuken liep, dacht ik aan de vioolavonden in de komende herfst. Rick en ik hadden de stoutste schoenen aange-trokken en vier avonden georganiseerd in een verenigingsgebouw in Dordrecht. Elk concert had een afwisselend programma met mooie stukken voor samenspel met cello en viool.

De adrenaline stroomde door me heen. Ik ging optreden voor een

groter publiek dan alleen vrienden en familie. Het leek me fantastisch! Veel en veel mooier dan wat ik de afgelopen zeven jaar had gedaan en nog steeds deed.

Na het conservatorium lukte het me niet om een baan als violist in een orkest te vinden en nu gaf ik viool- en gitaarles op de muziekschool. Best leuk, maar niet te vergelijken met mijn droom om te musiceren voor een grote groep. Daarnaast deed ik noodgedwongen iets wat totaal niet met muziek te maken had. Drie ochtenden was ik bezig met administratief werk, op dezelfde basisschool als die waar Joy als leerkracht werkte. Michiel en ik wilden ooit graag een vrijstaand huis kopen met een grote tuin waar we kippen en schapen konden houden, maar ja, dat kostte nogal wat, dus voorlopig bleef het bij een droom.

Violisten verdienen meer dan secretaresses ...

Ik voelde mijn huid tintelen. De concertavonden konden voor een doorbraak zorgen.

Stel je voor dat er een muzikkenner in het publiek zou zitten die ook connecties had met een bepaald orkest, dan had ik kans dat ... Mijn hoop was nog altijd springlevend. Wie weet zou het binnenkort echt gebeuren! Eerste violist Marjon Heybrink speelt voor u ... Stop, niet verder dromen. Ik schudde mijn hoofd en schoof op de bank naar voren. Voordat Joy met de koffie kwam, kon ik nog net even naar het toilet.

Het was al kwart voor twaalf, zag ik op mijn telefoon. Terwijl ik naar de gang liep, voelde ik iets nats langs de binnenkant van mijn benen glijden. Wat? Vruchtwater? Begon de bevalling nu al? Het zou kunnen, misschien kwam de baby een paar weken te vroeg. Ineens klapte ik bijna voorover van de buikpijn. Een wee? Zo plotseling? Bij Bart waren de weeën van lieverlee erger geworden, niet opeens zo fel in het begin.

Ik stak mijn hand uit om aan mijn been te voelen, maar liet hem hangen toen ik ernaar keek.

Mijn huid kleurde donker. Rood.

Ik kneep mijn ogen samen. Dit kon niet waar zijn. Een zoetige, ijzerachtige geur bereikte mijn neus.

‘Koffie!’ klonk het uit de kamer.

Ik kreunde. Angst zette zich vast in mijn keel. Wat betekende dit? Kwam de baby er al aan? Maar dan was er toch niet eerst al dat bloed? Dat kon nooit goed zijn. Ik wilde schreeuwen, om hulp roepen, maar hield me in. Bart mocht niet merken dat ik bang was, hij en Levi moesten zoet blijven spelen.

Met beheerste stem, maar toch dwingend, beval ik: ‘Joy, kom eens.’

Of ze me gehoord had of niet, ineens stond ze bij me in de gang.

‘Waar blijf je nou? De koffie wordt koud.’

‘Joy? Ik moet de verloskundige bellen.’

Toen pas zag ze mijn benen. ‘Oh!’ Ze sloeg haar hand tegen haar mond. Meteen kwam ze in actie. ‘Ga jij naar het toilet, ik bel de praktijk.’

Vanaf dat moment ging alles in sneltreinvaart. Ik probeerde me met Joys hulp zo goed mogelijk op te frissen, maar ik merkte dat ik nog steeds bloed verloor. Niet veel, maar toch. Joy liep van mij naar de kamer. Ik hoorde dat ze de jongens bezighield door even met hen mee te spelen. Met bonkend hoofd zat ik op de wc op de verloskundige te wachten. Ik kon het bloedverlies niet stopzetten, de krampen niet tegenhouden, ik kon niets. Alleen wachten op wat komen ging.

Michiel! schoot door me heen. Hij moest weten wat er gebeurde.

Met trillende vingers zocht ik zijn telefoonnummer.

‘Hé liefje!’

Ik moest een brok wegslikken toen ik zijn stem hoorde.

‘Chiel, er is ... ik heb ...’

‘Wat is er, Marjon? Gaat het niet goed?’ Hij was meteen een en al alertheid.

‘Nee ...’ Ik kon mijn snikken niet tegenhouden, ook al probeerde ik ze te dempen voor de jongens in de kamer. ‘Ik verlies bloed. Het lijkt heel veel. De verloskundige komt zo.’

‘Marjon, wat erg ... Ben je nog bij Joy?’

Ik knikte, besefte toen dat hij het niet kon zien. ‘Ja.’

Een pijnscheut schoot door me heen. ‘Au!’ Ik drukte met een hand tegen mijn buik.

‘Wat is er, Jon? Wat doe je?’

‘Een kramp, of een wee, ik weet het niet.’

‘Het is te vroeg. Veel te vroeg. Je moet toch nog vier weken?’

‘Plus twee dagen.’

‘De baby mag nog niet komen! Jon, ik kom naar je toe. Nu. Zo snel als ik kan.’

‘Maar je zit toch in ...?’

‘Leeuwarden ja, maar die vergadering is nu niet belangrijk. Ik wil bij jou zijn.’

‘Fijn.’ Ik sloot mijn ogen, kneep mijn benen samen om het gesijpel te stoppen, maar het liet zich niet tegenhouden. ‘Ik ben bang, Chiel. Als het maar goed gaat met ons kindje ...’

‘Ik snap het, schat. Hou vol! Ik kom eraan.’

Ik propte de telefoon terug in mijn zak. Friesland was kilometers ver weg. Ook al zou Michiel over de snelweg racen, het zou zeker twee, drie uur duren voor hij hier was. Had hij maar niet juist vandaag die vergadering gehad ... Normaal kon hij binnen twintig minuten thuis zijn.

Ik klemde mijn lippen op elkaar. Moed houden, het zou vast goedkomen. Op dit moment kon ik niets anders dan wachten. Bezorgd kwam Joy telkens even kijken om me daarna weer alleen

te laten. Ik voelde me misselijk en slap worden, ik leunde voorover, merkte dat mijn buik steeds harder werd.

‘Wanneer komt Suus nu? Ze had er allang moeten zijn!’

Joy troostte me. ‘Nog even, Marjon. Suus zei dat ze hier binnen een kwartier kon zijn, er zijn amper tien minuten voorbij.’

Het duurde allemaal te lang, veel te lang. Ik kon niet anders dan zachtjes kermen.

‘O God, help me! Laat mij mijn baby houden. Laat het kindje blijven leven!’

Het was een opluchting toen de bel ging en Suus naar binnen stapte. Zij kon het bloeden stoppen of de baby geboren laten worden of ... Maar er gebeurde niets van dit alles. Ze onderzocht me en zei kordaat: ‘Ik bel de ambulance. Ik denk dat de placenta loslaat. Je moet met spoed naar het ziekenhuis.’